

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 4C/57/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8214202516
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slavomír Ivanecký
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2014:8214202516.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov samosudcom JUDr. Slavomírom Ivaneckým v právnej veci žalobcu H. H., nar. X.X.XXXX, bytom Z. XXX, zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sov. Hrdinov 66, 089 01 Svidník, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 82496 Bratislava, IČO: 35792752, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava o zrušenie rozhodcovského rozsudku takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozhodcovský rozsudok Slovenského arbitrážneho súdu, zriadeného Slovak arbitration court, s.r.o., so sídlom Krížna 56, Bratislava, sp. zn. 294/11/13 zo dňa 3.2.2014.

O d k l a d á vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku Slovenského arbitrážneho súdu, zriadeného Slovak arbitration court, s.r.o. so sídlom Krížna 56, Bratislava, sp. zn. 294/11/13 zo dňa 3.2.2014.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania, pozostávajúce výlučne z trov právneho zastúpenia vo výške 323,27 €, na účet právneho zástupcu žalobcu, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa podanou žalobou domáha zrušenia Rozhodcovského rozsudku Slovenského arbitrážneho súdu, zriadeného Slovak arbitration court, s.r.o. so sídlom Krížna 56, Bratislava, sp. zn. 294/11/13 zo dňa 3.2.2014 a odloženia vykonateľnosti tohto rozsudku z dôvodu, že rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná, v rozhodcovskom konaní bola porušená rovnosť účastníkov, úverová zmluva s žalovaným obsahuje neprijateľné podmienky, ktoré sú neplatné.

Žalovaný sa písomne vyjadril k žalobe. Navrhol žalobu zamietnuť a priznať náhradu trov konania s poukazom na to, že rozhodcovská zmluva nie je súčasťou žiadnej zmluvy, ako tvrdí žalobca a predstavuje samostatný právny úkon. Medzi účastníkmi nebola uzavretá žiadna rozhodcovská doložka, zahrnutá do nejakej štandardnej zmluvy. Rozhodcovská zmluva spĺňa charakter individuálneho dojednania. Poukázal na znenie § 12 ods. 3 zákona č. 244/2002 Z.z. v súvislosti s namietanou nemožnosťou oboznámiť sa s pravidlami rozhodcovského konania a to nielen pred jej uzavretím, ale aj kedykoľvek počas trvania zmluvy. Je v rozpore so zákonom, ak sa stotožňuje možnosť výberu medzi rozhodcovským konaním a všeobecným konaním so situáciou, kedy sa spor začne na základe žaloby dodávateľa. Poukázal na dôvodovú správu k ustanoveniu § 53 ods. 4 písmeno r/ OZ a uviedol, že za nedôvodný považuje tiež argument o neprijateľnosti miesta rozhodcovského konania, ktoré je písomným konaním, pričom žalobca sa ústneho pojednávania nikdy nedomáhal, nenavrhol ani vypočutie cestou dožiadania a pod. Predmetom konania vedeného na rozhodcovskom súde bolo

zaplatenie peňažnej sumy. Nejde preto o žiadny prípad uvedený v § 1 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní. Dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 písmena a/ rovnako nie je daný. Rozhodcovská zmluva uzavretá medzi účastníkmi je platná a žalobca nemusel na jej uzavretie vôbec pristúpiť. Vlastným úkonom teda mohol ovplyvniť vznik a existenciu rozhodcovskej zmluvy. Tá nie je podmienkou uzatvorenia a vykonávania zmluvy o revolvingovom úvere medzi účastníkmi, čo vyplýva aj z bodu č. 7 zmluvy o revolvingovom úvere. Odstúpenie od rozhodcovskej zmluvy nemá žiadny vplyv na zmluvu o revolvingovom úvere. Žalobca uzavrel rozhodcovskú zmluvu dobrovoľne a súčasne nevyužil právo odstúpiť od nej. Rozhodcovská zmluva obsahuje okruh sporov, ktoré môžu byť prejednané v rozhodcovskom konaní, ten je v súlade s ust. § 3 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. a preto tvrdenie o neurčitosti okruhu sporov obsiahnutých v rozhodcovskej zmluve nie je dôvodné. Tvrdenie žalobcu, že mali byť ignorované predpisy na ochranu spotrebiteľa nie je nijako v žalobe konkretizované. Rozhodcovský súd sa vo vydanom rozsudku postavením žalobcu, povahou nároku a právnym titulom zaoberal. Ukladá žalobcovi plnenie, na ktoré sa zaviazal. Tvrdenia ohľadne výšky sankcií za porušenie záväzku zo zmluvy o revolvingovom úvere sú vecne nedôvodné. Ohľadne úrokov ako odplaty za poskytnutie úveru žalovaný poukázal na skutočnosť, že dojednanie o cene plnenia nie je v zmysle § 53 ods. 1 veta druhá OZ neprijateľnou podmienkou. Súčasne však výška úrokov za úver poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere v podstatnom rozsahu neprevyšuje odplatu, aká bola obvyklá v čase uzavretia zmluvy s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu. Uvedená skutočnosť vyplýva napríklad aj z porovnania výšky odplaty za úver s odplatami, aké boli obvyklé za porovnateľné úvery. Sankcie sú upravené v zmluvných podmienkach, ktoré tvoria súčasť zmluvy o revolvingovom úvere a to nielen tým, že sú na jednej a tej istej listine, ale súčasne na ne zmluva výslovne odkazuje.

Súd dňa 14.8.2014 rozhodol a prejednal vec postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. bez účasti žalovaného.

Súd vykonal dokazovanie návrhom, vyjadreniami účastníkov, spisom Slovenského arbitrážneho súdu zriadeného pri Slovak arbitration court, s.r.o. č. 294/11/13, ostatným spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

Účastníci konania, uzavreli dňa 13.12.2011 zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXX XXXXXX (ďalej v texte tohto rozsudku aj RU), na základe ktorej bol v zmysle bodu 5 zmluvy žalobcovi ako dlžníkovi zo strany žalovaného ako veriteľa poskytnutý úver vo výške 1.230 Eur, ktorý sa zaviazal splácať v 42 mesačných splátkach vo výške 65,9 Eur. Od tejto sumy si však žalovaný odpočítal sumu 176,95 Eur v zmysle bodu 8.1. zmluvy a žalobca tak od neho reálne dostal iba 1.053,05 Eur. Žalobcovi bol v zmysle bodu 6 zmluvy o RÚ zároveň schválený aj revolvingový úver vo výške 1.230 Eur, ktorý v prípade poskytnutia mal splácať v 42 mesačných splátkach po 68,56 Eur a celkovo tak žalovanému zaplatiť 2.769,8 Eur. RPMN činila 68,56 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01% a priemerná RPMN 45,66%. Poskytnutá čiastka revolvingu mala predstavovať 648,46 Eur. V zmysle časti 5 zmluvy celková čiastka, ktorú mal dlžník vrátiť bola vo výške 2.767,8 Eur. Predpokladaná RPMN za úver 70,01%, ročná úroková sadzba úveru činila 70,01%, priemerná RPMN za úver vo výške 45,66 %, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu bola vo výške 63,31% a ročná úroková sadzba revolvingu vo výške 76,2%.

V zmysle bodu 8.1 zmluvy bol predmetom zmluvy aj záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu, spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu, poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu a/ za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 176,95 Eur a b/ za poskytnutie služby, spočívajúcej v možnosti odkladu splátok revolvingu vo výške 91,92 Eur v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý.

Žalobcovi bolo teda nakoniec reálne vyplatených 1.053,05Eur, pričom žalovanému zaplatil celkovo 907,3 Eur. Peniaze žalobca nepoužil na výkon povolania, ale použil ich na splatenie iných záväzkov. Keďže sa podľa žalovaného dostal žalobca do omeškania, bolo mu oznámené okamžité zosplatenie úveru. Žalovaný sa následne so svojim nárokom obrátil na Slovenský arbitrážny súd, ktorý dňa 3.2.2014 vydal vo veci rozsudok, na základe ktorého zaviazal žalobcu zaplatiť spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. sumu vo výške 1.860,5 Eur, zmluvnú pokutu vo výške 0,065% denne a úrok z omeškania

vo výške 1,775% ročne zo sumy 65,90 Eur od 21.1.2012 do 23.2.2012, zo sumy 65,90 Eur od 21.2.2012 do 14.3.2012, zo sumy 65,90 Eur od 21.7.2012 do 30.8.2012, zo sumy 15,90 Eur od 31.8.2012 do 26.9.2012, zo sumy 65,90 Eur od 21.8.2012 do 26.9.2012, zo sumy 15,90 Eur od 27.9.2012 do 26.10.2012, zo sumy 65,90 Eur od 21.9.2012 do 26.10.2012, zo sumy 65,90 Eur od 21.10.2012 do 28.11.2012, zo sumy 65,90 Eur od 21.11.2012 do 26.12.2012, zo sumy 65,90 Eur od 21.12.2012 do 26.12.2012, zo sumy 65,80 Eur od 27.12.2012 do 24.1.2013, zo sumy 65,90 Eur od 21.1.2013 do 24.1.2013, zo sumy 65,70 Eur od 25.1.2013 do 25.2.2013, zo sumy 15,70 Eur od 26.2.2013 do 26.3.2013, zo sumy 65,90 Eur od 21.2.2013 do 26.3.2013, zo sumy 15,60 Eur od 27.3.2013 do 25.4.2013, zo sumy 65,90 Eur od 21.3.2013 do 25.4.2013, zo sumy 15,50 Eur od 26.4.2013 do 28.5.2013, zo sumy 65,90 Eur od 21.4.2013 do 28.5.2013, zo sumy 15,40 Eur od 29.5.2013 do 27.6.2013, zo sumy 65,90 Eur od 21.5.2013 do 27.6.2013, zo sumy 15,30 Eur od 28.6.2013 do zaplattenia, zo sumy 65,90 Eur od 21.6.2013 do zaplattenia, zo sumy 65,90 Eur od 21.7.2013 do zaplattenia, zo sumy 65,90 Eur od 21.8.2013 do zaplattenia, zo sumy 65,90 Eur od 21.9.2013 do zaplattenia, zo sumy 1.581,60 Eur od 24.9.2013 do zaplattenia, tak, že tento úrok z omeškania a táto zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 1.230 Eur a odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a tejto zmluvnej pokuty dosiahne sumu 1.230 Eur len 8,5% ročný úrok z omeškania zo sumy 1.860,5 Eur do zaplattenia, trovy rozhodcovského konania vo výške poplatku za rozhodcovské konanie 32,4 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 320,91 Eur.

Dňa 13.12.2011 bola uzavretá aj rozhodcovská zmluva č. XXXX XXXXXX medzi veriteľom PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. a dlžníkom H. H., pričom z obsahu vyplynulo, že veriteľ a dlžník sa mali dohodnúť na znení rozhodcovskej zmluvy, kde podľa bodu 5 sa mala vzťahovať dohoda na akékoľvek spory, nezrovnalosti, alebo nároky medzi zmluvnými stranami vyplývajúce alebo súvisiace s ustanoveniami zmluvy o RÚ s porušením, s ukončením, či neplatnosťou zmluvy o RÚ s tým, že tieto spory budú riešené cestou príslušného súdu alebo v rozhodcovskom konaní prostredníctvom stálych rozhodcovských súdov : Slovenský arbitrážny súd zriadený Slovak arbitration court , s. r. o. , Bratislava alebo Victoria rozhodcovský súd v Banskej Bystrici, zriadený pri Victoria Legal arbiter , s. r. o.. Výber rozhodcovského súdu mal spočívať na zmluvnej strane podávajúcej žalobný návrh. Z bodu 7 rozhodcovskej zmluvy vyplynulo, že dlžník je oprávnený od tejto zmluvy odstúpiť aj bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní od uzavretia zmluvy. Oznamenie bol povinný dlžník vykonať v písomnej forme. Z bodu 2 uvedenej zmluvy, že uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvárania zmluvy a vykonávania zmluvy o RÚ medzi veriteľom a dlžníkom. Dlžník nie je povinný prijať návrh tejto rozhodcovskej zmluvy zo strany veriteľa, pričom vyhlasuje, že o tejto skutočnosti bol informovaný zrozumiteľne. Žalobca túto zmluvu podpísal dňa 6.12.2011 a žalovaný dňa 13.12.2011.

Z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku v konaní 323/11/13 vyplynulo, že právomoc rozhodcovského súdu bola daná, s poukazom na rozhodcovskú zmluvu predloženú spolu so žalobou. Rozhodcovský súd aplikoval na predmetný vzťah ustanovenia Zákona č. 129/2010 Z. z. a považoval za preukázané, že žalobca uplatnený nárok vrátane sankcií preukázal dostatočne, pričom konštatoval, že „ rozhodcovská zmluva bola vyhodnotená ako jasná, zrozumiteľná a individuálne dojednaná v súlade s príslušnými ustanoveniami Obč. zákonníka, zákona č. 250/2007 Z.z. a čl. 24 smernice 2008/48/ES. Rozhodcovský súd rozhodol podľa §§ 25 ods. 10, 30 ods. 10, 13 ods. 1, 2 rokovacieho poriadku Slovenského arbitrážneho súdu, podľa §§ 1 ods. 2, 4 ods. 1, 9 ods. 1,2 zákona č. 129/2010 Z.z., §§ 369 ods. 1, 497 Obch. zákonníka, §§ 53, 517 ods. 2, 544 ods. 1,2 OZ a zmluvných dojednaní zmluvy o RÚ. Mal za to, že žaloba je dôvodná, medzi účastníkmi došlo k uzavretiu platnej zmluvy o revolvingovom úvere, žalovaný riadne a včas neplatil splátky, preto sa dostal do omeškania. Zmluva o revolvingovom úvere bola definovaná ako platná, obsahujúca všetky zákonné obsahové náležitosti, pričom bolo tiež vyhodnotené, že v zmluve stanovená odplata, definovaná ako RPMN, podstatne neprevýšila pri úvere odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch s prihliadnutím na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem použitých finančných prostriedkov a lehotu splatnosti. Žalobcovi boli priznané aj požadovaná zmluvná pokuta a aj úrok z omeškania, nakoľko ich celková výška nepresiahli zákonné obmedzenia a preto sú v súlade so zákonom.

Po doručení rozhodcovského rozsudku žalovanému dňa 10.3.2014 ten voči nemu nič písomne nenamietal a ani neodpovedal, ale dňa 2.4.2014 podal na tunajší súd žalobu o jeho zrušenie.

Podľa § 40 ods.1,2 zák.č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak a) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania (§ 1 ods. 3), b) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní, c) jeden z účastníkov rozhodcovského konania popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy, d) sa rozhodlo o veci, na ktorú sa rozhodcovská zmluva nevzťahovala, a účastník rozhodcovského konania túto okolnosť v rozhodcovskom konaní namietal, e) účastník rozhodcovského konania, ktorý musí byť zastúpený zákonným zástupcom, nebol takto zastúpený alebo v mene účastníka rozhodcovského konania vystupovala osoba, ktorá nebola na to splnomocnená a jej úkony neboli ani dodatočne schválené, f) sa na vydaní rozhodcovského rozsudku zúčastnil rozhodca, ktorý bol rozhodnutím podľa § 9 vylúčený pre predpojatosť alebo ktorého vylúčenie účastník rozhodcovského konania pred vydaním rozhodcovského rozsudku nie zo svojej viny nemohol dosiahnuť, g) bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania (§ 17), h) sú dôvody, pre ktoré možno žiadať o obnovu konania podľa osobitného zákona, 14) alebo i) bol rozhodcovský rozsudok ovplyvnený trestným činom rozhodcu, účastníkov konania alebo znalca, za ktorý bol právoplatne odsúdený, j) pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa. Ak podá účastník rozhodcovského konania žalobu na príslušnom súde, napadnutý rozhodcovský rozsudok zostáva právoplatný. Súd, ktorý rozhoduje o žalobe, môže na návrh účastníka konania vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku odložiť.

Podľa § 41 ods. 1 uvedeného zákona, žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ak účastník rozhodcovského konania požiadal o opravu rozhodcovského rozsudku podľa § 36, lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku.

Podľa § 17 zákona č. 244/2002 Z.z. účastníci rozhodcovského konania majú v rozhodcovskom konaní rovné postavenie. Každému účastníkovi rozhodcovského konania sa má poskytnúť rovnaká možnosť na uplatnenie jeho práv a na ich ochranu.

Podľa § 37 ods. 1 OZ právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 53 ods. 1 OZ, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré a)- má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy, i)- umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve, k)- požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku, r)- vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

Podľa § 53 ods. 6 OZ účinného v čase uzavretia zmluvy Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov

sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

Podľa § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, c) iným veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá v rámci svojho podnikania ponúka alebo poskytuje úvery alebo pôžičky, ktoré spĺňajú aspoň jednu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. c), f) a l), pričom tieto úvery alebo pôžičky nespĺňajú žiadnu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. a), b), d), e), g) až k) a m) až r); za iného veriteľa sa nepovažuje banka, pobočka zahraničnej banky a finančná inštitúcia podľa osobitného predpisu, 6) ktorá má povolenie na činnosť udelené Národnou bankou Slovenska, d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, e) povoleným prečerpaním forma spotrebiteľského úveru, ktorý umožňuje spotrebiteľovi disponovať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku jeho platobného účtu, ktorý má vedený u veriteľa, f) prekročením automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania, g) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok, h) celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, i) ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19, j) úrokovou sadzbou spotrebiteľského úveru úroková sadzba vyjadrená ako fixné alebo variabilné percento, ktoré sa na ročnom základe uplatňuje z výšky čerpaného spotrebiteľského úveru, k) fixnou úrokovou sadzbou spotrebiteľského úveru jedna úroková sadzba spotrebiteľského úveru dohodnutá medzi veriteľom a spotrebiteľom v zmluve o spotrebiteľskom úvere na celú dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo viac úrokových sadzieb spotrebiteľského úveru dohodnutých medzi veriteľom a spotrebiteľom v zmluve o spotrebiteľskom úvere na čiastkové obdobia s výhradným použitím fixného konkrétneho percenta; ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie sú stanovené všetky úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, úroková sadzba spotrebiteľského úveru sa považuje za fixnú iba na tie čiastkové obdobia, na ktoré sú úrokové sadzby spotrebiteľského úveru určené výhradne použitím fixného konkrétneho percenta dohodnutého pri uzavretí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, l) celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, m) trvanlivým médiom každý prostriedok, ktorý umožňuje uloženie informácií spôsobom prístupným na používanie v budúcnosti na časové obdobie zodpovedajúce účelom informácií a ktorý umožňuje verné reprodukovanie uložených informácií.

Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 4 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Podľa § 544 OZ, ak strany dojednávajú pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu, je účastník, ktorý túto povinnosť poruší, zaviazaný pokutu zaplatiť, aj keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda. Zmluvnú pokutu možno dojednať len písomne a v dojednaní musí byť určená výška pokuty alebo určený spôsob jej určenia.

Podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Podľa článku 2 písm. b) smernice 93/113/EHS "spotrebiteľ" znamená akúkoľvek fyzickú osobu, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná za účelom, nevzťahujúcim sa k jeho obchodom, podnikaniu alebo profesii.

Podľa ust. čl. 3 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá, sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

Podľa ust. čl. 3 ods. 2 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty podmienky alebo jedna konkrétna podmienka boli individuálne dohodnuté, nevylučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz.

Žaloba bola na tunajšom súde podaná v zákonom stanovenej lehote 30 dňovej lehote od doručenia rozhodcovského rozsudku žalobcovi, ktorý mu bol doručený dňa 10.3.2014, pričom žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku bola podaná na súd dňa 2.4.2014.

Právna úprava neprijateľných podmienok vychádza zo smernice rady 93/13/EHS z 05.04.1994, najmä v súvislosti ak sa zmluvy spotrebiteľom predkladajú tak, že sú predformulované a spotrebiteľ spravidla ich obsah nemení. Ak spotrebiteľ pri takejto zmluve neprijíma službu alebo nekupuje tovar na obchodnú činnosť alebo iné podnikanie, prináleží mu ochrana touto smernicou a nemusí ísť pritom o spotrebiteľský úver. Inými slovami povedané, ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami z úradnej moci súdu sa týka rozmanitých zmluvných vzťahov. V súvislosti s implementáciou smernice č. 93/13/EHS treba dôsledne odlišovať problematiku a inštitút ochrany spotrebiteľa, ktorý sa vzťahuje na akýkoľvek zmluvný vzťah, ktorý sa uzavrie medzi spotrebiteľom a dodávateľom, od osobitného druhu spotrebiteľskej zmluvy. V každom prípade uzavierania zmlúv, treba chrániť spotrebiteľa, ktorého ochranu zabezpečuje jednak úprava spotrebiteľskej zmluvy a jednak aj ostatná práva úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku a v ďalších zákonoch. Ochrana spotrebiteľa sa vzťahuje na všetkých spotrebiteľov, a to bez ohľadu na to, či uzavreli spotrebiteľskú zmluvu podľa Občianskeho zákonníka alebo iného predpisu. Podľa ust. čl. 3 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá, sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa. Keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz.

Zo zmluvy o revolvingovom úvere, uzavretej medzi účastníkmi 13.12.2011 je evidentné, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu a žalobca požíva ochranu spotrebiteľa vzhľadom na uvedené smernice, ako aj OZ. Predmetom zmluvy o revolvingovom úvere (RU) bolo dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov vo forme úveru dlžníkovi. Spoločnosť PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. je podnikateľom, pričom medzi

predmety jeho činnosti patrí aj poskytovanie spotrebiteľských úverov nebankovým spôsobom, teda pri uzatváraní zmluvy žalovaný konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a ako veriteľ zo zmluvy mal preto pri jej uzatváraní postavenie dodávateľa (či už podľa Občianskeho zákonníka alebo podľa zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy). Pokiaľ ide o žalobcu, ktorý je dlžníkom zo zmluvy o úvere, je nepochybné, že zmluvu uzatváral ako fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Z celkového formátu zmluvy o revolvingovom úvere (tlačíva) vyplýva, že ide o rovnaký typ zmluvy, aký veriteľ používal pri poskytovaní úverov ďalším fyzickým osobám, pričom ide o zmluvy (vrátane úverových podmienok), ktoré boli vopred veriteľom pripravené pre veľký počet dlžníkov, ktorí pri ich uzatváraní nemohli ovplyvniť ich obsah a zmluvné dojednania (§ 53 ods. 1, 2, 3 OZ). Zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda typizovanou, štandardnou zmluvou - uzatvára sa vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy nemá možnosť zmeniť.

Súd preskúmal rozhodcovské konanie, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodcovskému rozsudku a dospel k názoru, že návrh žalobcu je dôvodný a je potrebné mu vyhovieť. Preto tak učinil z nasledujúcich dôvodov:

1. porušenie § 40 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z.,

V súlade s vyššie uvedeným súd by mal skúmať všetky okolnosti dojednania rozhodcovskej doložky v sporoch medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Základným kritériom posudzovania, či ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, je v zmysle ust. § 53 ods. 1 OZ, či sú v zmluvách obsiahnuté podmienky spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Táto úprava platí pre všetky neprijateľné podmienky upravené v ust. § 53 ods. 4 OZ. Dôležitým je zistenie, či boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané alebo nie. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia obsiahnuté v návrhu zmluvných podmienok s pripojenými Všeobecnými obchodnými podmienkami, sa nepovažujú podmienky ktoré pripravil dodávateľ vopred, a pri ktorých sa mal síce spotrebiteľ možnosť s nimi oboznámiť pred podpisom zmluvy, ale nemohol ovplyvniť ich obsah. Spotrebiteľ je v tomto prípade v postavení, že mal na výber len, či predložený návrh zmluvy podpíše alebo odmietne.

Mohlo by sa javiť, že v prípade, že sa spotrebiteľovi popri Všeobecných obchodných podmienkach predloží rozhodcovská doložka uvedená na samostatnej listine, tvoriacej neoddeliteľnú súčasť zmluvy, nemalo by sa jednať o neprijateľnú zmluvnú podmienku. V tomto prípade je ale súd toho názoru, že aj samostatnú rozhodcovskú zmluvu, ktorá sa odvíja od zmluvného vzťahu vzniknutého zo Zmluvy o RÚ, je potrebné posudzovať podľa ust. § 53 ods. 1 OZ. Pokiaľ by uvedenú zmluvu vrátane rozhodcovskej zmluvy pripravil dodávateľ vopred a náležite by s jej obsahom oboznámil žalobcu a nedal by mu podpísať len vopred sformulovanú rozhodcovskú zmluvu, bolo by možné takúto rozhodcovskú zmluvu považovať za individuálne dojednanú a platnú. V tomto prípade sa nejednalo o individuálne dojednanie, pretože tak ako to vyplynulo z výpovede žalobcu, ten pri podpise Zmluvy o RÚ nebol informovaný ani o obsahu zmluvy, ani o obsahu a význame rozhodcovskej zmluvy, pričom nemohol ovplyvniť ich obsah. Boli mu predložené na podpis a on ich podpísal tak, ako mu ich žalovaný pripravil. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na iné obdobné konania, vedené na tunajšom súde (napr. 4C 263/2013, 4C 56/2014), z ktorých je zrejme rovnaký postup veriteľa pri uzatváraní rozhodcovskej zmluvy s jednotlivými spotrebiteľmi a aj v týchto prípadoch jednotliví spotrebiteľia potvrdili, že s obsahom rozhodcovskej zmluvy neboli oboznámení a že im tieto zmluvy boli predložené na podpis bez toho, aby ich obsah mohli akýmkoľvek spôsobom ovplyvniť, alebo ich obsah s veriteľom prejednali a osobitne dohodli. Vzory takejto rozhodcovskej zmluvy mal žalovaný rovnaké, vopred si ich pripravil a predkladal ich jednotlivým spotrebiteľom s jasným úmyslom dosiahnuť to, aby sa záväzkové vzťahy medzi účastníkmi riešili v konaní pred rozhodcom a nie pred všeobecným súdom. V tomto prípade sa teda nejednalo o individuálne dojednanie. To bol zrejme aj dôvod prečo nereagoval žalovaný po podpise zmluvy a neodstúpil následne od rozhodcovskej zmluvy, pretože nepochybne nerozumel k čomu ho zmluva zaväzuje a nechápal význam, ani dôsledky podpísania predformulovanej rozhodcovskej zmluvy. Následky si uvedomil, až po vydaní a doručení rozhodcovského rozsudku.

Súd konštatuje, že je možné dohodnúť v rozhodcovskej doložke alebo rozhodcovskej zmluve alternatívny spôsob riešenia sporov, avšak spotrebiteľ má byť riadne upozornený na obsah a význam takejto rozhodcovskej doložky, alebo zmluvy, a čo to pre neho znamená, aby ho znenie zmluvy a v nej zahrnutý alternatívny spôsob, nemohli uviesť do omylu. Z výpovede žalobcu je zrejmé, že znenie rozhodcovskej zmluvy nebolo oboznamované, uvedená zmluva mu bola daná na podpísanie. Pokiaľ bol v Rozhodcovskej zmluve upravený alternatívny spôsob riešenia sporov zo Zmluvy o RÚ s možnosťou obrátiť sa na rozhodcovský súd alebo všeobecný súd, ide podľa názoru o formálne upravený mechanizmus riešenia sporov, kde sa môže dlžník len formálne obrátiť na všeobecný súd. Formalizmus je zrejmý z toho, že pokiaľ veriteľ(žalovaný) uplatnil svoje práva na rozhodcovskom súde, žalobca bol tak povinný podriať sa rozhodcovskému súdu, bez možnosti požiadať o ochranu všeobecný súd, čo sťažuje prístup dlžníka, ako spotrebiteľa k spravodlivosti a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v spotrebiteľskej zmluve v prospech dodávateľa. Takúto rozhodcovskú zmluvu nemožno považovať za platne uzavretú.

2. porušenie § 40 ods. 1 písm. j/ zákona č. 244/2002 Z.z.

Dôvodom pre podanie žaloby o zrušenie rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu, bola aj akceptácia nároku rozhodcovským súdom, uplatneného žalovaným, na zaplatenie zmluvnej pokuty v neprimeranej výške 0,065 % denne, ako aj na zaplatenie istiny 2.411,1 Eur spôsobom, ktorý súd vysvetlil nižšie v tomto rozsudku. Žalobca poukázal na to, že v Zmluve o RÚ nebola vôbec upravená zmluvná pokuta, vyskytovala sa len v Zmluvných dojednaniach.

V danom prípade bola zakomponovaná zmluvná pokuta len do Zmluvných dojednaní zmluvy o RÚ v časti 14.1., v zmysle ktorých mal žalobca ako dlžník zaplatiť v prípade omeškania so splátkami úveru zmluvnú pokutu vo výške 0,065 % denne (23,725 % ročne), pričom podľa bodu 14.2. mal dlžník v prípade omeškania zaplatiť aj úrok z omeškania. Odhliadnuc od skutočnosti, že veriteľ mohol za rovnaké porušenie povinnosti, uplatňovať duplicitne sankcie, súd poukazuje na samotný inštitút zmluvnej pokuty. Predovšetkým pre jej platnosť sa vyžaduje písomná forma v zmysle § 544 OZ. Za splnenie tejto podmienky súd nepovažuje zahrnutie zmluvnej pokuty do Zmluvných dojednaní, ktoré nie sú ani podpísané zmluvnými stranami a kde sa úprava v ťažko čitateľnom texte stratí v ostatnom texte Dojednaní a dlžník nemá ani možnosť odhaliť pri podpise zmluvy existenciu takéhoto dojednania a tiež existenciu ďalších prípadných neprijateľných zmluvných podmienok. Podpísaná je len Zmluva o RÚ, odkazujúca na úpravu zmluvných podmienok v Dojednaniach, ktoré majú tvoriť neoddeliteľnú súčasť zmluvy o RÚ. V tomto prípade súd poukazuje na skutočnosť, že uvedený zmluvný vzťah je vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá sa riadi príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Tento zákonník na rozdiel od Obchodného zákonníka (§ 273 ObZ), neupravuje možnosť úpravy ďalších zmluvných podmienok odkazom na všeobecné podmienky spracované poskytovateľom úveru (v tomto prípade zmluvné dojednania). Za daných okolností, súd nepovažuje dojednanie zmluvnej pokuty medzi účastníkmi za platné a pokiaľ Rozhodcovský súd akceptoval nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty a považoval ho za primeraný, nepostupoval dôsledne v súlade s ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z., podľa ktorého, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, ale aj v rozpore s § 544 OZ. Zhodnotením vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že sú dané aj dôvody pre zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle ust. § 40 ods. 1 písm. j/ Zákona č. 244/2002 Z.z. pretože pri rozhodovaní boli porušené všeobecné záväzné predpisy o ochrane práv spotrebiteľa, z toho dôvodu je zákonný dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku.

Súd zároveň uvádza, že zmluvné dojednania, ktoré hoci sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, sú vedené menším písmom než iná časť zmluvy, dokonca v ťažko čitateľnej veľkosti, čo je v rozpore s § 53c Občianskeho zákonníka. Princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. Rozhodca rozhodol o nároku žalovaného napriek neprijateľným podmienkam v zmluve, čo je v rozpore s platnou právnou úpravou.

Žalobca bol rozsudkom zaviazaný zaplatiť istinu 1.860,5 Eur. Z rozsudku však nevyplýva, aká časť istiny úveru predstavuje nesplatený úver (skutočne poskytnuté peňažné prostriedky) a aká úrok. Zo zmluvy o revolvingovom úvere vyplýva, že žalovaný (veriteľ) poskytol žalobcovi (dlžníkovi) úver vo výške 1.230 Eur (pričom v skutočnosti mu po odpočítaní poplatku poskytol reálne iba 907,3 Eur) s tým, že žalobca mu mal vrátiť v 42-ich mesačných splátkach sumu po 65,9 Eur celkovú sumu 2.767,8 Eur t. j. o 1.714,75 Eur viac, ako mu žalobca reálne poskytol (2.767,8 Eur - 907,3 Eur). Zo zmluvy vyplýva, že táto suma predstavuje úver a úroky za celú dobu čerpania úveru. Žalovaný tak od žalobcu žiadal pri 3,5 ročnej splatnosti úveru úrok vo výške 188,99 % poskytnutých peňažných prostriedkov, čo je 54% ročný úrok. Takto dojednaný úrok podľa názoru súdu podstatne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch v danom období. V tejto súvislosti súd uvádza, že je neprijateľné, aby veriteľ požadoval od dlžníka za poskytnutie odkladu splátok poplatok, ktorý tvorí takmer 1/7 poskytnutej sumy, v dôsledku čoho nakoniec dlžník dostane menej finančných prostriedkov, než koľko očakáva a koľko je uvedených v samotnej úverovej zmluve. Takéto zmluvné dojednanie predstavuje podľa názoru súdu neprijateľnú zmluvnú podmienku. Reálna suma poskytnutých prostriedkov tak podľa názoru súdu predstavuje to, čo dlžník skutočne dostal a nie sumu, ktorá existuje iba fiktívne. Ale aj v prípade, ak by súd vychádzal zo sumy 1.230 Eur, poskytnutej žalovaným pre žalobcu, činí ročný úrok 39,83%, čo je rovnako podľa názoru súdu podstatne viac, než bola odplata obvykle požadovaná na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch v danom čase.

Za obdobie od decembra 2011, kedy bola uzavretá zmluva medzi účastníkmi, do novembra 2013, kedy bola na rozhodcovský súd podaná žaloba, boli úrokové miery spotrebiteľských úverov, požadovaných bankami za poskytovanie peňažných prostriedkov za dobu od 1 roka do 5 rokov v rozmedzí od 14,54% do 16,11 % ročne a ročná percentuálna miera nákladov za to isté obdobie pri daných spotrebiteľských úveroch predstavovala rozmedzie od 15,75% do 17,21% ročne. Žalovaný teda postupoval v rozpore s § 53 ods.6 OZ.

3. porušenie § 40 ods. 1 písm. g/ zákona č. 244/2002 Z.z.

Z pripojeného spisu Slovenského arbitrážneho súdu sp. zn. 294/11/13 súd zistil, že na tomto rozhodcovskom súde bola dňa 20.11.2013 podaná žaloba spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. proti H. H. o zaplatenie 1.860,5 Eur s príslušenstvom, spolu s prílohami, ktoré tvorili : plnomocenstvo pre JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., výpis z obchodného registra, pokus o zmier z 26.9.2013, rozhodcovská zmluva č. 8300043313, zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX spolu so zmluvnými dojednaniami, oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, kartu klienta a úrokové sadzby ECB. Následne na to rozhodca vo veci dňa 3.2.2014 vyhlásil rozhodcovský rozsudok bez akéhokoľvek iného procesného úkonu v konaní.

Tento postup rozhodcu súd považuje za postup v rozpore s § 17 zákona č. 244/2002 Z.z., ako aj s § 18 ods. 4 zákona č. 244/2002 Z.z., zakladajúci automaticky samostatný dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. g/ zákona č. 244/2002 Z.z. Postupom rozhodcovského súdu bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania, keďže dlžníkovi sa v danom rozhodcovskom konaní neposkytla rovnaká možnosť na uplatnenie jeho práv a na ich ochranu, ako veriteľovi, napriek tomu, že to formálne umožňujú § 25 ods. 10, § 30 ods. 10 a § 13 ods. 1 Rokovacieho poriadku Slovenského arbitrážneho súdu. Súd má za to, že dané ustanovenia sú s týmito zákonnými ustanoveniami v priamom rozpore. Je nepochybné, že rozhodca vyhlásil rozhodcovský rozsudok vo veci iba na základe tvrdení a dôkazov, predložených veriteľom a nedal dlžníkovi žiadnu možnosť vo veci čokoľvek pred vyhlásením rozsudku namietať, spochybniť, vyvrátiť, preukázať alebo hoc len tvrdiť. Žaloba spolu s prílohami boli dlžníkovi doručené až súčasne s vydaným rozsudkom. V rozsudku rozhodca žalobcu poučil o práve vyjadriť sa formou odpovede do desiatich dní od doručenia rozsudku, na základe čoho by v prípade, ak by tento uviedol, že ho neuznáva, došlo k zrušeniu rozhodcovského rozsudku. Na druhej strane ale zákon č. 244/2002 Z.z. v § 40 ods. 1 písm. g/ umožňuje žalobcovi namietať neplatnosť právoplatného rozhodcovského rozsudku pre porušenie zásady rovnosti a to aj v takom prípade, ak sa k vydanému rozhodcovskému rozsudku nijako nevyjadria.

Ustanovenia § 25 ods. 10, rokovacieho poriadku Slovenského arbitrážneho súdu umožňuje vydať rozhodcovský rozsudok aj bez vypočutia žalovaného, ak sa v žalobe uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy vyplývajúcej zo skutočností, uvedených žalobcom alebo bola v prvopise predložená zmenka, alebo šek. Súd je názoru, že predmetné ustanovenie je nielen v rozpore so samotným zákonom o rozhodcovskom konaní, ale aj v rozpore so základnými princípmi práva na spravodlivý proces, najmä s ohľadom na skutočnosť, že v danom prípade sa jedná o spotrebiteľský vzťah. Podľa § 30 ods. 10 Rokovacieho poriadku Slovenského arbitrážneho súdu, ak rozhodcovský súd vydal rozhodcovský rozsudok spôsobom podľa § 25 ods. 10 a žalovaný v lehote podľa § 13 doručil rozhodcovskému súdu žalobnú odpoveď, v ktorej uvedie, že uplatnený nárok žalobcu neuznáva, takto vydaný rozhodcovský rozsudok sa zrušuje a rozhodcovský súd pokračuje ďalej v konaní. Podľa § 13 ods. 1 Rokovacieho poriadku Slovenského arbitrážneho súdu v žalobnej odpovedi je žalovaný povinný vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a návrhom uvedeným v žalobe a doložiť a označiť všetky dôkazy, ktoré preukazuje jeho tvrdením. Zo žalobnej odpovede však musí byť zrejmé, či uplatnený nárok žalobcu žalovaný uznáva alebo nie a v akom rozsahu.

Tieto ustanovenia Rokovacieho poriadku Slovenského arbitrážneho súdu sú v priamom rozpore so smernicou Rady (Európskej únie) č. 93/13/EHS z 5.4.1993, ktorá považuje riešenie sporov zo spotrebiteľských zmlúv v rozhodcovskom konaní za ustanovenie neprímerané, pričom zákaz neprímeranosti je tu treba chápať tak, že podnikateľ ako druhá zmluvná strana spotrebiteľskej zmluvy nesmie zneužívať svoje silnejšie postavenie - dané logicky tým, že spotrebiteľ nie je fakticky schopný presadiť akékoľvek zmeny formulárových zmluvných podmienok a že u úverových zmlúv, spotrebiteľ koná pod tlakom finančnej tiesne - k získaniu nefair výhody. Rozhodcovský súd postupoval v rozpore so základnými princípmi kontradiktórneho konania, ktoré sú princípmi aj rozhodcovského konania, ako to ustanovuje § 18 ods. 4 citovaného zákona. Toto zákonné ustanovenie v zmysle jeho obsahu nemožno obísť rokovacím poriadkom a posunúť jeho účinky až na okamih doručenia rozsudku. Rozsudok vo veci vôbec nemohol byť vyhlásený predtým, než rozhodca dal druhej strane žiadnu možnosť vyjadriť sa. Právo na žalobnú odpoveď mal žalobcovi dať rozhodca pred vyhlásením rozsudku, bez ohľadu na to, či sa vo veci rozhodol postupovať iba na základe písomných vyjadrení bez nariadenia pojednávania. Takýto postup upravuje samotný zákon o rozhodcovskom konaní.

Dané ustanovenia rokovacieho poriadku teda umožňujú niečo, čo napríklad zakazuje zákon (konkrétne občiansky súdny poriadok), keďže v zmysle § 172 ods. 9 O.s.p. ak sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a odporcom je spotrebiteľ, súd nevydá platobný rozkaz, ak zmluva obsahuje neprijateľné podmienky. V tomto prípade zmluva o revolvingovom úvere, uzavretá medzi účastníkmi dňa 13.12.2011 obsahuje neprijateľné podmienky, v zmysle vyššie uvedených tvrdení súdu v tomto rozsudku. Nie je možné, aby zákon zakazoval vydávanie exekučných titulov v spotrebiteľských veciach iba na základe tvrdení jednej strany a rokovací poriadok rozhodcovského súdu takúto možnosť dovoľoval. Jedno a to isté konanie nemôže byť zároveň aj dovolené aj zakázané. V tomto prípade navyše zákaz ustanovuje všeobecne záväzný právny predpis, ktorý má vyššiu právnu silu, než rokovací poriadok rozhodcovského súdu.

Podľa § 26 ods. 3 zákona č. 244/2002 Z.z. Stály rozhodcovský súd pripravuje a vedie rozhodcovské konanie podľa svojho rokovacieho poriadku (§ 14). Rokovací poriadok však nemôže odporovať zákonu, naopak, musí s ním byť v súlade. V tomto prípade rokovací poriadok teda priamo umožňuje rozhodcovi postupovať spôsobom, pre ktorý je možné následný rozhodcovský rozsudok zrušiť, čo je neprípustné, pretože vydaný rozhodcovský rozsudok možno zrušiť podľa § 40 ods. 1 písm. g/ zákona č. 244/2002 Z.z.. Žalobca teda vôbec nemusel podávať na rozhodcovský súd žiadnu odpoveď, stačilo mu namietať porušenie zásady rovnosti v rozhodcovskom konaní, čo je dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku. V tomto prípade je nepochybné, že vydaniu takéhoto rozhodcovského rozsudku predchádzal postup rozhodcu, ktorý nedodržel zásadu rovnosti účastníkov.

Žalobca súčasne požiadal v zmysle § 40 ods. 2 Zákona č. 244/2002 Z. z., aby súd odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku s poukazom na možnú ujmu a hroziacu škodu na jej právach, keďže rozhodcovský rozsudok je vykonateľným exekučným titulom. Z uvedeného dôvodu súd akceptujúci uvedený dôvod, odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku až do nadobudnutia právoplatnosti

rozsudku vo veci, vedenej na Okresnom súde Bardejov pod spisovou značkou 4C 57/2014, pretože žalobcoví skutočne hrozí škoda, pokiaľ by v rámci súvisiaceho exekučného konania bol realizovaný výkon rozhodnutia voči nemu ako povinnému na základe rozhodcovského rozsudku 294/11/13, ktorý súd považuje za neplatný a teda nespôsobilý byť exekučným titulom.

V konaní žalovaný nebol úspešný, úspešný bol žalobca, ktorému súd priznal nárok na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 323,27 Eur pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia. O trovách právneho zastúpenia súd rozhodol podľa § 11 ods. 1 písm. b), § 13a, § 15, § 16 ods. 3, § 17 ods. 1, § 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, opatrení Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 181/2008 Z.z. a č. 632/2008 Z.z. o sumách základnej náhrady za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách. Právne zástupcovi žalobcu patrí odmena za 3 úkony právnej služby po 61,87 Eur, t.j. za prevzatie a prípravu zastúpenia, spísanie a podanie žaloby na súd, účasť na súdnom pojednávaní dňa 14.8.2014, ako aj režijný paušál vo výške 24,12 Eur (3 x 8,04 Eur). Advokát má popri nároku na odmenu aj nárok na náhradu hotových výdavkov, v tomto prípade cestovného vlastným motorovým vozidlom za účelom účasti na pojednávaní, ktoré činí 19,46 Eur [(5,2 l/100km x 1,539 €/l x 74 km) + (74 km x 0,183 €)] a k tomu prislúchajúca náhrada za stratu času vo výške 40,20 Eur (3 polhodiny x 13,40 €). Priznaná odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrady za stratu času bola zvýšená o 20 % DPH v sume 53,88 Eur.

Keďže jedným z dôvodov zrušenia rozhodcovského rozsudku bol aj dôvod podľa § 40 ods.1 písm.c) zák.č. 244/2002 Z.z., po právoplatnosti rozhodnutia nebude vo veci rozhodovať opäť rozhodcovský súd, ale v konaní bude pokračovať súd, a to v zmysle § 43 ods.1 cit. zák., podľa ktorého ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodov podľa § 40 písm. a) a c), pokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe. Súd poukazuje na to, že rozhodcovský rozsudok pre neplatnosť existencie rozhodcovskej zmluvy, bol zrušený v celom rozsahu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.), rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 251 ods. 1 O.s.p., ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.